

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/80/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111227029
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6111227029.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyňi C. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. XXXX/XX, t. č. Y. L., V. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom v Stropkove, Nám. SNP č. 7, o zaplatenie 2.387,74 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 30. 10. 2012, č. k.: 13C/95/2012-73, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výrokoch, ktorými navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi a rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy konania vo výške 261,31 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXX. zároveň rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom zo dňa 02. 11. 2011, doručeným súdu dňa 21. 11. 2011, domáhal, aby vo svojom rozhodnutí zaviazal odporkyňu na zaplatenie sumy 2.387,74 Eur s príslušenstvom z titulu neuhradeného zostatku poskytnutého úveru, na základe úverovej zmluvy zo dňa 24. 02. 2004. Odporkyňa sa k návrhu nevyjadrila, pojednávania sa nezúčastnila, hoci jej predvolanie bolo riadne a včas doručené.

Vedľajší účastník na strane odporcu v písomnom vyjadrení k návrhu namietal premlčanie nároku navrhovateľa. Súd mal za preukázané, že počnúc dňom 28. 06. 2006 sa stal úver splatný vo forme vydania bezdôvodného obohatenia. Zároveň začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie takéhoto návrhu. Vzhľadom na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka táto lehota uplynula dňa 28. 06. 2008. Keďže návrh navrhovateľa bol podaný až dňa 21. 11. 2011, mal súd za to, že námietka premlčania, ktorú vzniesol vedľajší účastník na strane odporkyne, je dôvodná, a preto návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania okrem iného rozhodol tak, že náhradu trov konania priznal vedľajšiemu účastníkovi vo výške 261,32 eur. Zároveň rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tak, že " súd zároveň rozhodol o práve na náhradu trov konania tak, že navrhovateľ ako účastník v spore neúspešný právo na náhradu trov konania nemal, a preto mu takáto

náhrada trov konania nepatrí. Odporkyňa v konaní úspešná bola, avšak právo na náhradu trov konania si neuplatnila, preto jej súd ani takúto náhradu trov konania nepriznal. Náhradu trov konania si uplatnil vedľajší účastník na strane odporkyne, pričom súd takémuto návrhu vyhovel a priznal mu právo na náhradu trov konania vo výške 261,31 Eur“.

Proti rozhodnutiu sa odvolal navrhovateľ, a to proti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka. Uznesenie v tejto časti žiadal zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi súd náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 69,91 €.

Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na to, že cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa a zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O. s. p.). Zastáva názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva.

Z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. vyplýva, že cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ je toho názoru, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktorý bude v danej oblasti aj materiálne a personálne vybavený a odborne kompetentný.

Poukázal na to, že z vlastných skúseností má vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov. Z toho je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Navrhovateľ je toho názoru, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 150 O. s. p. Združenie v konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca odporcov, ktorí o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník. Uznesenie žiadal potvrdiť ako vecne správne a priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 70,13 €, a to za jeden úkon právnej pomoci, vyjadrenie k odvolaniu vo výške 50,63 € a režijný paušál 7,81 €.

K námietkam uvedeným v odvolaní uviedol, že aplikácia § 150 ods. 1 O. s. p. na danú právnu vec je nenáležitá. Pre posúdenie možnosti aplikácie tohto ustanovenia je potrebné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku. Navrhovateľ pragmaticky berie žaloby späť na súdoch, kde združenie vstupuje do spotrebiteľských v konaní. Z toho vyplýva, že správanie sa navrhovateľa v spore, ale najmä okolností, za ktorých navrhovateľ uplatnil návrhom premĺčanú pohľadávku, nedávajú predpoklad pre aplikáciu citovaného ustanovenia.

Podľa článku 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali adekvátne a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Poukázal na to, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup dokonania odradzujúco v tom, že navrhovateľ uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť. Navrhovateľ po tom, čo mu je doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, plošne berie návrhy späť.

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na to, že združenie má v radoch členov, ktorý evidentne majú právnické vzdelanie, skutočnosť je taká, že iba jediná členka združenia má právnické vzdelanie, avšak právnu prax nevykonáva. Túto námietku však považujú za nenáležitú, pretože im nemožno upierať právo na právneho zástupcu vzhľadom na predmet ich činnosti.

Pokiaľ navrhovateľ argumentuje, že Združenie má trovy advokáta hradiť z vlastných prostriedkov, poukázal na reálnu skúsenosť ich združenia, keď Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo Združeniu finančnú podporu vo výške 4.000 euro, pričom doposielat' bolo vyplatených 1.000 euro. Takýto finančný príspevok pri objeme činnosti vykonávanej Združením nepokrýva ani len poštové výdavky.

Súd pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie a v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou. Poukázal na článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa ktorého únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

Podľa článku 38 Charty základných práv EÚ platí, že politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa.

Podľa článku 47 Charty základných práv EÚ každý, koho práva a slobody zaručené právom únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí aj novelizované ustanovenie § 137 O. s. p. Novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. decembra 2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C-279/09. Podľa tohto rozsudku zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 a Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom.

Poukázal na ustanovenie § 93 ods. 4 a § 18 O. s. p. Ak teda platí, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj rovnosť účastníkov ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastupovania za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. II ÚS 78/03, II ÚS 31/04, II ÚS 56/05, IV ÚS 147/08, II ÚS 122/09.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1, 2 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. uznesenie okresného súdu v napadnutej časti a súvisiaci výrok o trovách konania zrušil podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písmena h) O. s. p.

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách konania nepostupoval správne, z rozhodnutia nevyplýva, ktoré ustanovenie pri rozhodovaní o trovách konania použil, preto aj z tohto dôvodu je rozhodnutie nesprávne a odvolací súd nemal inú možnosť ako ho zrušiť.

Navrhovateľ v odvolaní ako odvolací dôvod uviedol nesprávne právne posúdenie veci, teda odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Keďže navrhovateľ namieta nesprávne rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, súd zisťoval, či prvostupňový súd použil predpis, ktorý mal použiť. Z rozhodnutia vo veci samej je zrejmé, že okresný súd rozhodoval v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, pričom z rozhodnutia nevyplýva, podľa ktorého ustanovenia O. s. p. rozhodoval o trovách konania, Taktiež ani neuviedol právny predpis, ktorý aplikoval vo vzťahu k náhrade uplatnených trov konania.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Je zrejmé, že v rozhodnutí absentuje právne posúdenie rozhodnutia o trovách konania, čím sa rozhodnutie stáva nepreskúmateľné a nepresvedčivé.

Rozhodujúcou skutočnosťou v tomto prípade je úspech v konaní. V danom prípade je nepochybné, že úspech vo veci mala odporkyňa a popri nej aj vedľajší účastník, ktorý má právo na náhradu trov konania, ktoré navrhol ho nahradiť. Ak teda v konaní bola úspešná odporkyňa, povinnosťou súdu bolo rozhodnúť o jej trovách konania, avšak nie spôsobom, ako to urobil prvostupňový súd, keď vyslovil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože týmto výrokom popiera predchádzajúci výrok, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi. Odporkyni právo na náhradu trov konania vzniklo, má právo na ich náhradu, avšak iba v prípade, že v súlade s § 151 O. s. p. podala návrh, aby jej boli nahradené. Pokiaľ účastník takýto návrh nepodá, súd rozhoduje tak, že takémuto účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná.

Povinnosťou prvostupňového súdu bude v ďalšom konaní opätovne rozhodnúť o trovách konania odporkyne v súlade s občianskym súdnym poriadkom, ako aj o trovách vedľajšieho účastníka tak, že uvedie príslušné ustanovenie O. s. p., ktoré na danú vec aplikoval. Tiež uvedie príslušné ustanovenia vyhlášky o odmenách advokátov, na základe ktorých priznal výšku odmeny.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.